

NOTÍCIES MUSICALS

06.2011

BUTLLETÍ DE LA UNIÓ MUSICAL L'HORTA DE SANT MARCEL·LÍ

**1er PREMI
SECCIÓ PRIMERA
UH! OH! UNIÓ!**

XXXV
CERTAMEN
PROVINCIAL
DE BANDES
DE MÚSICA

14 de 15 a les 11 i 17 hores
València

Col·labora:

CERTAMEN: CINC VALORACIONS AMB MOLT DE PES
ACTIVITATS de les nostres seccions
ADÉU a José Gea i Verónica Griffiths
Nova secció de CULTURA: un nou repte de NM

PREMIS, VIDA I CULTURA A LA UNIÓ

per Josep Francesc Blai Duart

ninguna persona mínimament relacionada amb la Unió Musical l'Horta no se li escapa l'estat d'alegria i satisfacció sostinguda des que el proppassat 16 d'abril la Banda de la Unió aconseguirà el primer premi de la primera secció en el Certamen Provincial de Bandes celebrat al Palau de la Música de València. El fet té el seu mèrit i no seré jo qui, ni ara ni ací, ho explique. Les pàgines centrals de la revista ja ho fan abastament, en un reportatge ben coordinat per Maria Montes.

Malgrat, però, eixe enrenou "obstinato", la vida de la Unió no ha parat ni un moment. I potser eixe és el secret: la intensa vida associativa, la constant activitat cultural, la interacció dinàmica de les distintes seccions artístiques i musicals i de tots els socis i sòcies... Les pàgines següents en són un bon testimoni, aportat per Josep Lluís Rodrigo, J. Daniel Climent, Ximena (membres de la Comissió de Revista) o col·laboradors com Sara i Encarna, Ximo Espí, Paco Beltrán. I cal senyalar que estrenem una nova signatura per a la secció de l'Orquestra de cambra amb Víctor López Albuixech.

També val a dir que en aquest viatge hem perdut algunes persones (José Gea, Verónica Griffiths) que solien acompanyar-nos i el seu buit es nota. Encara que també aquest fet forma part del cicle vital, és dur de pair. Un record des de l'estima. Salva i Àngels ens fan les semblances, respectivament.

A la Muixeranga de València, companya de viatge, ja no li calen bolquers. Ja té els seus propis estatuts i ha fet la presentació pública en societat. Podeu llegir la crònica feta per Samuel Banyuls. També trobareu un testimoni de la trobada cultural que la MV facilita.

El Piccolo Divertimento, secció ja consolidada gràcies al treball de Joan Quiles i Àngels Rodas, dona pas a la memòria fotogràfica identificada que vol ser "temps era temps" de la mà de Paco Perales i Miguel Hernández.

La part més nova d'aquesta revista són les pàgines oferides sota l'epígraf "cultura". És una de les propostes de la nova etapa de Notícies Musicals. Volem oferir textos literaris, científics, divulgatius, creatius, si és possible relacionats amb la música, complementant així la tasca de "notaris" de la vida de la UMH. Notícies Musicals pot ser acta notarial i també narració poètica i reflexió cívica i... Només una condició: que tots vostres (lectors i lectores en general), però sobretot vosaltres (socis, sòcies i gent de la Unió) gaudiu i en traieu profit.

Una bona i gran notícia: Juan Pechuán ha guanyat una plaça d'oboè a la London Symphony Orchestra. Ens sumem a la seua satisfacció i a l'alegria de tota la seua família. No tardarem a tindre més notícies en primera persona a Notícies Musicals. Ho prometem.

Bo amigues i amics, ja teniu bon material per a passar l'estiu. Llegiu, llegiu, llegiu... que l'estiu llegint és més fresc i divertit!!

SUMARI

secció	pàgina
EDITORIAL	2
A POQUETA NIT	3
IN MEMORIAM	7
ORQUESTRA DE CAMBRA	8
CORAL	9
ESCOLA	12
PICCOLO DIVERTIMENTO	13
BANDA	14
MUIXERANGA	20
CULTURA	24
CALAIXERA	27
TEMPS ERA TEMPS	28

EL BUTLLETÍ DE LA UNIÓ MUSICAL L'HORTA DE SANT MARCEL·LI IV ÈPOCA

COORDINACIÓ GENERAL:	J. Francesc Blai
COMISSIÓ DE REVISTA:	Josep D. Climent · Ximo Estal · Víctor J. López Albuixech · Maria Montes · Ximena Ortega · Paco Perales · Joan Quiles · Àngels Rodas · Josep Lluís Rodrigo · Tomás Sánchez · Antoni Francés
COL·LABORADORS:	Salva Benlloch
REVISIÓ LINGÜÍSTICA:	J. Francesc Blai · Josep D. Climent
FOTOGRAFIA PORTADA:	Tomás Sánchez
DISSENY I MAQUETACIÓ:	Gracia Suñer
IMPRESSIÓ:	Grafimar Coop. V
DIPÒSIT LEGAL:	V-3958-1997
COL·LABOREN:	Conselleria de Turisme, Cultura i Esport Acadèmia Valenciana de la Llengua

©UNA PUBLICACIÓ DE LA UNIÓ MUSICAL L'HORTA
Músic Cabanilles, 48B València 46017
www.uniomusicalhorta.com

Les opinions manifestades als articles són responsabilitat dels seus autors.
Exemplar gratuït. Imprès en paper ecològic.
Si tens coses que dir i vols participar a la revista escriu al nostre mail:
noticiemusicalsumh@gmail.com

UN BAGUL AMB VIDA PRÒPIA

per Josep Lluís Rodrigo

stem conformant, en la revista, aquest bagul de sastre que té diversos calaixos en el seu interior i dins de cada calaix les activitats pròpies de cadascú, algunes d'elles amb vida pròpia que rebran un tractament especial en la revista per la seua periodicitat (anual com el dia de la dona), per la seua rellevància o pel seu moment conjuntural.

28/1/11 PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "ECOS DE MARIPOSAS"

Va començar l'any dos mil onze amb la presentació promesa per les "narrativadoras" **Salomé Chulvi** i **Gracia Suñer** de la seua obra "*Ecos de mariposas*", amb textos curts de Salomé en prosa, amb vocació i estètica de poesia, amanits per les il·lustracions de la nostra companya Gracia qui, negre sobre blanc, acarona els relats, els bressola, els dorm, els desperta sense despentinar-los. Les papallones silvestres, com sabeu viuen en territoris sense contaminació. Al nostre barri van volar aquest dia, recorde haver-les vist ací fins no fa molt. Pel centre de València fa temps que si entren no sobreviuen.

25/2/11 NOVA ETAPA DE LA REVISTA NOTÍCIES MUSICALS

Va haver-hi una presentació de la nova etapa de la revista amb reforços en l'equip de redacció, en la maquetació i altres novetats de les quals ja informarem en un número posterior.

25/3/11 PRESENTACIÓ DEL LLIBRE DE JOSEP D. CLIMENT

El nostre amic **Josep Daniel Climent** ens va regalar la presentació del seu llibre sobre la figura immensa d'**Enric Valor**, sens dubte un home que hagués merescut major reconeixement en vida, esperem que les institucions que ens representen esmenen la seua falta de sensibilitat. Vos informem, amb tot detall, en un altre article d'aquesta revista.

11/2/11 A POQUETA VEU

Des de l'aparició de l'últim número de Notícies Musicals es va celebrar una altra edició de "A poqueta veu" en la qual vam tindre la sort de tenir molts dels habituals, sense els quals no seria possible que aquestes sessions siguen tan gratificants, i també amb dos participants especials. Un, **Jesús García**, clarinet de la banda, que ens va llegir dos contes curts de la seua collita un d'ells relacionat amb al música i guanyador del **primer premi** en el 8e. Concurs "*El coloquio de los perros de relato corto y fotografía*" atorgat en la població andalusa de Montilla. I l'altre del degà del cor **Ximo Espí** que va alternar poemes seus entre conte i conte dels assistents.

Un dels poemes d'entre molts altres, d'eclèctics temes i títols, és el següent:

LA INMIGRACIÓ

*Al meu país...
diu la negreta Evelin,
no fa ni fred ni calor,
el verd és nostre color,
contem estrelles de nit.*

*El meu país...
diu la mulateta Edhit
és tot un pomell de flors:
clavellines, flors de lis,
orquídies, assutzenes,
roses de pitimini.*

*No hi ha un altre país...
afirma la rossa Ingrid,
pel qual senta jo tal ànsia,
tal estima, tal encís
com pel que em va veure nàixer
un allunyat més d'abril.
els baixos de Canyamel,
els alts de tendre panís,
el mars rebentant de peixos,
els boscos de colibrís.*

*Sols una cosa enfosquix
la pau d'aquesta paradís,
diu el profe tot precis:
la guerrilla castigos,
vivi amb el seu permís.
I la gana que més d'un
sense voler la pateix
que obliga els agosarats
a cercar qui proveïx.*

Ximo Espí Espí

8 DE MARÇ, DIA INTERNACIONAL DE LA DONA

per Sara Sánchez Serena i Encarna Ojeda Zerpa

La Unió Musical l'Horta de Sant Marcel·lí, València, ha incorporat des de fa uns anys, la celebració del **8 de març, Dia Internacional de la dona**, al seu calendari anual d'activitats.

Així com altres divendres en l'espai que anomenem "a poqueta nit" ens reunim per parlar, escoltar, veure: cinema, literatura, fotografia o música, el més de març s'ajuntem per parlar de dones.

Els actes organitzats, concerts, conferències, exposicions, han tingut sempre un caire reivindicatiu, de reconeixement, comptant amb la presència de persones, sobretot dones, que parlen del seu treball, del treball d'altres dones, de dones que treballen amb dones i per les dones, i també educatiu, ja que el treball d'aquestes dones normalment es desconeix.

Les dones al llarg de la història han lluitat i continuen lluitant per aconseguir la igualtat en tots els aspectes de la vida: laboral, econòmic, social, legal, artístic i un llarg etc.

En anteriors ocasions hem parlat de les mestres republicanes, de l'explotació sexual de les xiquetes a Nepal, de l'experiència de les mares de les 613 vivendes de Burjassot i la seua relació amb les dones de Tigditt (Argèlia) i de la desconeixença del paper de la dona en la pintura, l'escultura i les arts en general.

Vicent Ibiza junt a Sara Sánchez
Foto: Tomás Sánchez

Enguany els actes organitzats al voltant de la celebració del Dia Internacional de la Dona es desenrotllaren del 4 a l'11 de març.

El primer acte va ser la conferència "**Art Femení, Art Feminista**" a carrer de **Vicent Ibiza i Osca**, llicenciat en Història de l'Art i especialitzat en Dona i Art. Vicent va fer un recorregut per la història de l'art mostrant-nos una sèrie de pintores, i les seues obres. Pintores i obres de gran qualitat que generalment no apareixen ni als llibres d'història ni podem admirar als museus, encara que la situació ha anat canviant lleugerament des de la segona meitat del segle XX.

Celebració i reivindicació són dos elements que han estat presents també en el segon acte organitzat per la Unió per celebrar el dia de la dona.

Si Vicent Ibiza va dissertar sobre l'art femení, **Amparo Bonet** va impartir una conferència sobre "**Les Dones en la Història de la música**", en la qual anà desgranant noms de compositoras, autores desconegudes per la majoria del públic, que han estat presents al llarg de la història, però que han estat silenciades pels estereotips i rols femenins de l'època que els va tocar viure.

Finalitzada la conferència **Pilar Fernández**, (veu) **Salvador Moròder** (piano) i **Paul Montenegro** (piano) van interpretar obres d'**Alicia Coduras** i **Encarna Beltrán**, compositoras pertanyents a l'**Associació de Dones en la Música**, que van tenir l'amabilitat de compartir aquest A poqueta nit amb nosaltres.

Per acabar els actes d'aquest any es va clausurar l'**exposició** preparada per alumnes i alumnes de l'**Escola de Educands, sobre dones músiques**.

Per la qualitat dels participants en aquests actes i l'assistència de socis i sòcies podem afirmar que un any més la Unió ha complert amb el seu compromís amb la música i la cultura.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE AL COR, LA QUIMERETA

per **María Montes Payá**

La nostra companya María Montes en la seua qualitat de presentadora de l'acte ens informa del mateix:

Al'acte d'A poqueta nit del passat 8 d'abril es va fer la presentació de la segona edició de la novel·la **Al cor, la quimereta**, de l'escriptora valenciana **Encarna Sant-Celoni**, nascuda a Tavernes de la Valldigna. Amb una obra publicada important, el seu esforç literari es diversifica en tres vessants complementàries: la creativa, amb la creació de novel·les i llibres de poesia; la de traductora i antòloga; i la de pedagoga de la llengua catalana.

L'escriptora Encarna Sant-Celoni acompanyada per María Montes
Foto: Tomás Sánchez

La presentació de la novel·la va ser molt emotiva, ja que l'autora va recrear l'atmosfera de la novel·la, llegint fragments, cantant cançons o recitant poemes, que capficaven el públic de ple en allò del que tracta l'obra: els sentiments experimentats per una dona durant els darrers mesos d'una fatal malaltia. Obra escrita com urgent necessitat de l'autora per a exorcitzar els seus propis sentiments front a la malaltia i mort prematura de sa mare. Sant-Celoni, amb l'únic recurs del soliloqui de la protagonista, va fent el retrat d'una dona entranyable, mitjançant un llenguatge col·loquial riquíssim. I, per damunt de tot, amb la construcció d'eixa veu interna, erràtica però plena de sentit i d'emocions, l'autora aconsegueix transmetre el gran misteri d'un sentiment grandios, el de la maternitat. Un sentiment quasi lacerant que trau de les dones tota la seua capacitat d'amar i de transmetre als seus fills eixe amor, a més d'un llegat no menys important, el de l'alegria. Alegria que ensenyen, que ens han ensenyat les mares, moltes vegades amb coses tan senzilles com fer-nos gaudir cantant-nos una dolça cançoneta a cau d'orella o a cau de cor. Així doncs, la lectura d'Al cor, la quimereta, desperta en els lectors sentiments molt profunds, potser els més intensos de tots.

Al cor, la quimereta, ed. Tabarca Llibres, València.

Doncs això és tot, crec que no se m'oblida cap acte. En tot cas i recollint el testimoni de la plaça del 15 de maig no estaria malament que, si hi ha gent interessada, es programés al nostre local, prèvia aprovació de la Junta, un àgora de debat o una tertúlia, sobre l'època que ens ha tocat viure i què podem fer al respecte, a més de queixar-nos, o, sobre el que ens interese comunicar, pràctica en extinció en aquests temps moderns, on no dediquem molt de temps per a reflexionar col·lectivament.

Josep Lluís Rodrigo

CENT ANYS DE VALOR 1911-2011

per Josep Daniel Climent

Homenatge de la Unió Musical l'Horta a Enric Valor

Enric Valor i Vives ha sigut sens dubte una de les personalitats valencianes més significatives en l'estudi i difusió del valencià i un dels nostres millors escriptors, i per aquest motiu, des de la Unió Musical l'Horta, entitat compromesa en la defensa de la llengua i cultura dels valencians, no podíem deixar passar l'oportunitat de retre-li un homenatge aprofitant l'avinentsa que el 2010 vam commemorar el desé aniversari de la seua desaparició i el 2011 celebrem el centenari del seu naixement.

Per aquest motiu, des del 22 al 26 de març acollirem l'exposició «**Enric Valor. El valor de les paraules**», de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, formada per deu panells de contingut molt didàctic i per una exposició de llibres de l'escriptor i d'estudis sobre la seua obra. La mostra va ser visitada durant tota la setmana per nombrosos alumnes dels col·legis Sara Fernández i Ramiro Jover. Assistiren els grups de segon i tercer cicle de Primària acompanyats pels seus professors, concretament **Pilar López, Mª Victòria Castellanos, Pedro Pérez, Marta Pozo i Josep Francesc Blai**, del Sara, i **Fina Palop, Carme Domingo, Amparo Sánchez, Josep Antoni Francés, Eva Tarin i Paqui Pla**, del Ramiro. La visita a l'exposició havia estat prèviament treballada a

classe pels professors, que havien estudiat l'obra i la figura d'Enric Valor; a més, els alumnes completaven un qüestionari amb preguntes relacionades amb l'exposició. L'activitat es completava amb una xarrada sobre l'escriptor de Castalla a càrrec de **Jospe Daniel Climent**.

El **divendres 26 de març**, dins de la programació "A poqueta nit", es completava l'**homenatge de la Unió a Enric Valor** amb la presentació del llibre **Enric Valor**. Estudi i compromís per la llengua, de Josep Daniel Climent, soci de la nostra entitat i col·laborador de Notícies Musicals. L'acte es va iniciar amb una visita a l'exposició per part del nombrós públic assistent. Seguidament, presentat per **Jospe Francesc Blai**, Climent va explicar que l'objectiu del seu llibre era, per una part, oferir una panoràmica el més completa possible d'Enric Valor com a estudiós i divulgador del valencià, i per altra, destacar el compromís cívic amb la seua llengua, amb la seua terra i amb la seua gent, i posar de manifest la convicció i tenacitat amb què va defensar els seus ideals.

Cal destacar que totes aquestes activitats van ser difoses tant pel barri com per les diverses xarxes socials a través d'un cartell i de diverses targes de presentació elaborades per **Martín Forés**, dissenyador, cartellista i bon col·laborador de la Unió.

6

Jospe Daniel Climent i Paco Blai fent l'homenatge a Enric Valor, amb una assistència molt nombrosa del nostres socis i amics.

Foto: Tomás Sánchez

JOSÉ GEA

per Salva Benlloch

José Gea faltà el passat 23 d'abril de 2011. La veritat és que feia temps que no l'havia vist passejar amb el seu gosset pels carrers de Sant Marcel·lí a causa de la seua malaltia. L'última vegada havia perdut molta vista, la qual cosa em va fer peneta, perquè difícilment imaginava ja al mestre de les imatges tornar a expressar-se a través d'una de les majors passions de la seua vida, la fotografia.

José Gea nasqué el 1925 i havia sigut tipògraf. S'inicià en la fotografia el febrer del 1956 com a soci de l'Agrupació Fotogràfica Valenciana (AGFOVAL) i va dirigir durant dos anys el seu butlletí. Des del principi gaudí d'un laboratori de blanc i negre. La seua primera càmera fou una Retina, després una Contaflex i més tard, una Minolta. En aquest període també va ser soci del Foto Club Valencia i de l'Agrupació Fotogràfica Almeria i va obtindre molts premis locals, provincials i nacionals. També tingué obres seleccionades en mostres internacionals i obres publicades. Aquesta etapa hagué de cloure l'any 70 per motius laborals.

Després de setze anys d'inactivitat, tornà a AGFOVAL el setembre del 86. El seu equip: laboratori de blanc i negre i càmeres Minolta i Nikon. Dedicà, durant aquesta etapa, major atenció a la diapositiva en color. Prompte, l'any 88, ja guanyava premis i el 89 va ser portada del Butlletí Agfoval. Participà en nombroses exposicions col·lectives (especial, la de Fotògrafs Valencians a Hongria del 91). Obtingué el Primer Premi al "Salón Nacional de Otoño Agfoval" 91. Primer classificat del curs 90-91 i millor diapositiva del cursos 90-91 i 91-92 d'AGFOVAL. Medalla d'Or 93 en diapositives i en fotografia en color, també a l'Agrupació. El 94 va ser seleccionat per a representar a Espanya en la Bial de Diapositiva en Color de la Federació Internacional d'Art Fotogràfic. Va obtindre més premis i va fer més exposicions, però no vull avorrir.

A Sant Marcel·lí poguérem gaudir alguna de les seues exposicions. El maig de 2004, en féu una al Centre d'Activitats per a Persones Majors de Sant Marcel·lí i així, alhora, participava també en un dels actes commemoratius del 50 Aniversari del Barri. A la Unió Musical l'Horta hem tingut la sort de contemplar algunes exposicions seues: ("Macrocolor" 05, "Mezcolanza" 06, "Macrodipticos" 07 i "Retratos Insólitos"

08) a més de la projecció dels audiovisuals "Parque de la Rambleta" i "Macrograffiti", de l'any 2006.

L'any passat ens vam sentir molt orgullosos de comptar amb la seua presència durant el lliurament de premis del I Concurs de Fotografia José Gea, del qual esperem

traure prompte les bases per a la segona edició, la d'enguany.

Era una persona molt respectada i admirada entre els que conreen aquesta passió per la imatge. Sempre el recordaré com l'home bo i comunicatiu, que no dubtava de trencar l'ordre i bona disposició del menjador de sa casa escampant fotografies per tot arreu, d'una, de dos, de tres col·leccions, les que feren falta per a ensenyar, per a educar (si ell sentia que hi havia inquietud). Davant la seua obra demanava atenció, imaginació, especialment en aquella de caràcter abstracte i en aquella macro. S'interessava per la interpretació que feia l'observador. Després sempre era ell qui donava l'explicació final.

Deia que l'ull fa un recorregut inconscient i quasi imperceptible per la imatge. Insistia molt en la importància de la composició, d'eliminar en ella qualsevol tipus d'entrebanc que distraiguera allò essencial que es pretén transmetre. Una vegada li vaig ensenyar una fotografia meua de la qual em sentia molt content i me la va desfer: "Sobra açò d'aquí", "La banda de baix no me diu res", "Aquesta cosa distrau l'atenció"... No quedà ni la tercera part, però estic segur que si alguna vegada en ma vida faig una bona fotografia, serà gràcies a les coses que vaig aconseguir aprendre en cadascun dels trossos que ell va esbocinar aquell dia. Personalment em sent agraït que haja vingut a la nostra Associació a ensenyar-nos la seua fotografia i m'alegre d'haver tingut l'oportunitat de conèixer don José, com m'agradava dir-li. En la meua memòria tornem a encreuar-nos. Passeja el seu gosset. Descanse en pau.

A BON PORT

per Víctor López Albuixech

Estem d'enhorabona, perquè estrenem nova secció en la nostra revista. Tinc per primera vegada, l'oportunitat de poder-vos parlar d'aquesta jove i extraordinària secció dins d'aquesta gran família que és la Unió.

En primer lloc, he de dir-vos, que he tingut el privilegi i la satisfacció d'haver pogut participar i gaudir en primera persona d'aquesta extraordinària Orquestra, realitzant magnífics concerts, com els ja destacats i de renom per molts, Concerts de Nadal. Abans d'entrar detalladament, si que m'agradaria fer una xicoteta reflexió de la nostra Orquestra.

En l'actualitat comptem ja amb prop de 20 membres, i encara que uns acaben per anar-se'n fora per a cursar els seus estudis superiors de música en Conservatoris arreu de la nostra geografia i inclòs eixint a l'estranger, la grandesa d'aquesta masia de músics fa que uns altres vagen ocupant el seu lloc, mantenint sempre la mateixa qualitat musical. Malgrat la seva joventut, des del 2006, en a penes 5 anys de vida, la plantilla també es caracteritza per tindre una mitjana d'edat molt jove. Dirigida per un magnífic Director com és el nostre benvolguíssim **Miguel Morellà**, el qual, va tenir la brillant idea d'embarcar-se en aquest gran projecte que ara com ara és ja tota una realitat.

Sense anar més lluny, encara que del **Concert de Nadal** ja se n'ha parlat en l'anterior revista, us puc assegurar que el repertori va ser molt encertat, i cal destacar l'extraordinària actuació del quintet format per **Ximo Estal** (flauta), **Deune López** (oboè), **Ximo Arias** (violí), **Javier Zorio** (trompeta) i **Javier Garín** (contrabaix), que ens van deixar bocabadats amb la interpretació del *Concert Bradenburgo N°2 in F Major BWV. 1047* de **Johann Sebastian Bach**.

El **diumenge 3 d'abril**, vam tenir l'oportunitat de tornar-los a escoltar en el **Concert** que va oferir l'Orquestra en l'**Ateneu Mercantil de València**. En aquest concert, es van sumar al repertori, la jove parella de flautistes **Pau Fagoaga** i **Leila Bravo** amb el *Concert en 3 moviments, Allegro Molto, Llarg i Allegro, per a 2 flautes, Orquestra i Baix continu Op. 47 RV 533* d'**Antonio Vivaldi**. I el jove violinista **Jordi Clement** amb el *Concert en La menor Op. 3 N°6 RV.356* en els seus 3 moviments, *Allegro, Llarg i Prest* d'**Antonio Vivaldi**. Sempre i en tot moment, ben acollits pels nostres amics de l'Ateneu Mercantil, i abrigallats per un públic fix i bolcat en totes i cadascuna de les actuacions que les diferents seccions de la nostra Unió han realitzat al llarg d'aquests últims anys.

Finalment, el **dilluns 18 d'abril**, l'Orquestra de cambra de la Unió, va realitzar la seva última actuació fins al moment, en un escenari nou fins avui, tan nou com la seua recent construcció l'any passat, no és ni més ni menys que l'**Auditori de la Societat de l'Ateneu Musical del Port de València**. Vam ser convidats gustosament

per la seva Directiva, per a realitzar un concert amb l'Orquestra i més tard amb la Banda de la nostra Unió, no podíem rebutjar tal oferiment. Una vegada més la nostra Orquestra no va defraudar en absolut. Va realitzar un Concert seriós i propi d'una Orquestra gran, aprofitant el fantàstic repertori treballat en els dos últims concerts, destacant en aquest últim, la peça pròpia per a l'ocasió, tractant-se del **II Cicle de Música en la Setmana Santa**. Aquesta peça va ser, el primer moviment, *Adagi de la Simfonia Cantata N°156* de **Johann Sebastian Bach**, interpretada per la jove oboïsta **Sara Yago**. Culminant aquest concert amb el *Concert Bradenburgo N°2* del mateix **Johann Sebastián Bach**.

Solament em queda puntualitzar que l'Orquestra ja s'ha posat a la feina amb el programa per al Concert de Nadal, i encara que no us puc avançar res, ja que es "secret professional", us puc garantir que no us va a defraudar en absolut. És més, us va a deixar a tots atònits.

Així ho desitgem tots...

Javier Zorio (trompeta), Ximo Arias (violí), Deune López (oboè), Ximo Estal (flauta) i Javier Garí (contrabaix) acompanyats pel mestre Miguel Morellà (al centre)

CONCERT A L'ATENEU MERCANTIL

per Ximo Espí

El passat dia **6 de febrer** es va celebrar al saló d'Actes de l'**Ateneu Mercantil de València**, un acte en el qual la coral de la

Societat Musical l'Horta de Sant Marcel·lí va interpretar el següent repertori i sobre cada una de les peces d'aquest, vull fer un comentari:

Començarem per *"Alfonsina i el Mar"*, una de les meues cançons preferides perquè respon a la descripció d'una dona real que va morir per amor: me la imagine entrant lentament a l'aigua, tallant les ones, amb el vestit blanc adherint-se-li al cos, com un ciri amb la flama a punt d'extingir-se.

Seguirem amb *"Tu nombre me sabe a Hierba"* de **Joan Manuel Serrat**. Aquest és massa gran per a tractar d'analitzar-lo.

"Duerme, Duerme, Negrito": una cançó de **Atahualpa Yupanqui**, descriu les condicions de vida dels negrets del Perú.

"Al Vent", de **Raimon**: el més important de l'obra de Raimon està en les lletres de les seues cançons compromeses.

"Cantares", lletra de **Machado**, música de **Joan Manuel Serrat**. Així com he dit abans de l'obra de Serrat, és massa gran per a tractar d'analitzar-lo, quan es combina amb Machado et pots morir, ja que aquesta combinació és la rehòstia.

"El dia que me quieras": En origen es tractava d'un tango, encara que nosaltres l'hem cantada com un bolero.

"El reloj": un dels boleros més famosos de la història de la música ballable. Lucho Gatica el brotava.

"Bullerengue": Ritme Colombià.

"El Menú": Descriu els plats més abellidors que tastar se pugen.

"Maite": Ens retrotrau a les muntanyes d'Euskadi: una atmosfera misteriosa, una boira quasi permanent, que tot ho envaeix.

"Aya Ngema": Correspon a la tradició Zulú. Nosaltres hem fet una versió especial.

"Idil·li": Una cançó molt dolça i tendra.

La veritat és que les perspectives no eren massa falagueres. En l'assaig previ a l'actuació havíem comés indecisions impròpies d'un últim assaig. Però la responsabilitat era molta i la coral està preparada per a enfrontar els riscos. En cada actuació, la condició establida deia: mirar el nostre director i oblidar-nos-en un poc de llegir les partitures, en aquells passatges que oferiren alguna dificultat.

Tot i què les condicions acústiques del local no eren les més adequades, l'èxit va estar garantit. I és que la coral actua com una màquina, digereix tot allò que cal digerir, en la qual cosa té molt a veure el nostre director, Alejo, que ens ho fa molt fàcil, vetllant per crear un ambient d'allò més còmode.

CANTANT A LA CASELLA

per Paco Beltrán

El diumenge **26 de març**, alguns membres de la Coral isquérem al matí per a realitzar una ruta de senderisme a la **Vall de La Casella**.

Vam eixir cap a la Murta i seguint les indicacions de la nostra companya Conxa, arribàrem al bar de la Casella. Allí aparcàrem els cotxes i iniciàrem la ruta per una pista forestal.

Transcorreguts 10 minuts vèrem una reserva de cérvols que pareixien esperar-nos junt a la tanca.

Ens vam fer fotos i ells van posar tranquils darrere de nosaltres acostumats a les visites dels éssers humans.

Seguírem ruta i en passar uns minuts, prenguérem un merescut esmorzar en la casa forestal, este ens va donar forces per a emprendre el camí cap

a la **cova de la Galera** i mentre caminàvem, van vindre els acudits i amb ells, les rialles. Com era d'esperar, ens perdérem i agafàrem el camí equivocat encara que va valdre la pena, perquè el paisatge era preciós, la muntanya pareixia tenyida de groc com a conseqüència dels milers de flors que brollaven dels esbarzers, l'aroma a timó i romani surava en l'aire per al nostre goig i gaudiment.

La culminació va vindre quan davant de nosaltres, (com si fora una postal) va aparèixer la visió del litoral valencià, **el Perelló, Cullera, Xeraco i el Xúquer "Preciós"**.

Vam pegar mitja volta i tornàrem arrere. Quan arribàrem a l'encreuament de camins decidírem pujar a **l'Ouet** (construcció de forma oval i color blanc) impossible perdre's! Es veia allí, en el més alt de la muntanya.

La pujada ens va deixar sense alè, pareixia que ens hagueren posat un coet en el cul que ens impulsava cap amunt a la recerca de l'Ouet; en el seu interior havien pintades que confessaven secrets que només poden llegir els que com nosaltres allí pujàrem.

Després de prendre aire i descansar una estona, començàrem la baixada cap al restaurant de la Casella on ens esperava una succulenta paella.

Vam menjar, cantar i el més important, a riure's moltíssim, tant que ens feien mal les mandíbules, després volta a casa i fins a la propera.

Estos dies no s'obliden, i quan recordem moments agradables, acudeixen a nosaltres dibuixant un lleu somriure en els llavis.

A LA NOSTRA COMPANYYA I AMIGA VERÓNICA

per Àngels Rodas en nom de la Coral l'Horta

Des del passat dia 5 de maig, la nostra benvolguda companya **Verònica Griffits** ja no està entre nosaltres. Ha deixant un gran buit en la Coral que ella tant estimava i on tant es feia d'estimar.

I la seua absència serà insubstituïble perquè gaudia plenament de la seua pertinença en la Coral des de feia més de 10 anys.

Verònica era riallera i a la vegada molt disciplinada. Es va involucrar activament en el funcionament i actes portats per la coral:

Va ser responsable del protocol de les entrades, eixides, del vestuari..., li encantava la formalitat i les coses ben fetes, però sempre amb eixe caire afable i senzill que la caracteritzava. Ens assessorava en les cançons en anglés, donant classes particulars a tots els que ho sol·licitàvem, essent benèvola en les errades i els mètodes d'aprenentatge.

Preparava activament cada concert, vivint-lo intensament fins el darrer segon.

La seua veu ens ha acompanyat en la corda de sopranos i com a solista sempre que se li va requerir.

La Coral era la seua passió i per a la Coral era un gran bastió.

El dia del seu comiat Tere Ródenas ho va dir i ara ho recorde en nom de tots i totes:

"Voldriem acompanyar-te amb la nostra música, la mateixa que ens va permetre conèixer-te i estimar-te. Ara sols podem plorar. Perquè tenim pena de perdre't, perquè sols hem rebut coses bones teues, la teua bondat, la teua generositat, el teu carinyo, la teua bonica veu.

La teua mort sobtada ens deixa sense aire per a dir-te cantant quant ho sentim!!"

Per a tu, benvolguda companya i amiga i per al teu marit i fills, entonem la millor de les cançons on la teua veu ressona per sempre emplenant d'harmonia l'ací i el més enllà.

ADÉU VERÓNICA!!! SEMPRE ESTARÀS AMB NOSALTRES!!!

AUDICIONS DE L'ESCOLA 2011

per Ximena Ortega

El número 40 de Notícies Musicals diguérem que en la propera revista afegiríem fotografies de les audicions d'instrument de l'alumnat de l'escola.

Per tant, a continuació podeu apreciar una mostra representativa d'esta importantíssima activitat per al desenvolupament musical dels alumnes.

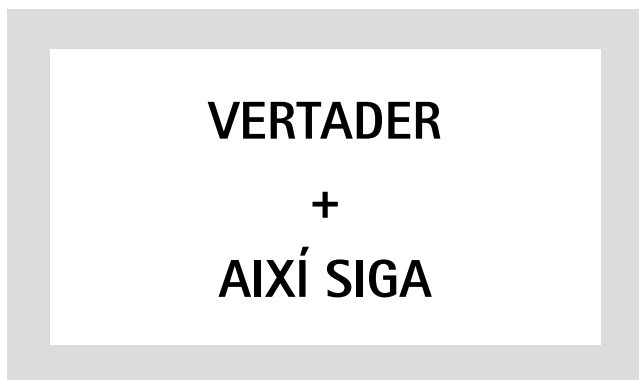

De esquerra a dreta i de dalt a baix: Audició dels alumnes de percussió; audició dels futurs alumnes de Conservatori; audició de saxo; audició de flauta; audició de clarinet; audició de tuba i violoncel. Fotos: Josep Daniel Climent

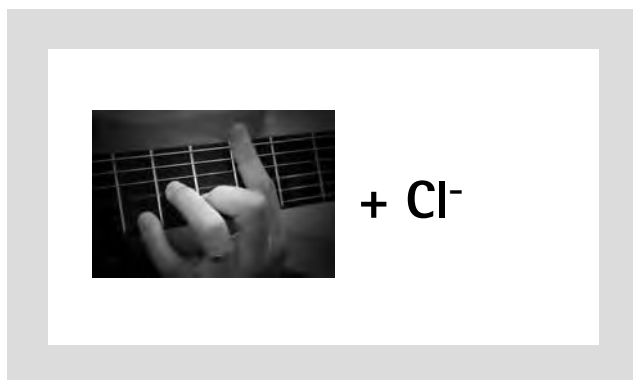
28 per Joan i Àngels

JEROGLÍFICS

Quina actuació va fer la Unió Musical l'Horta al Palau de la Música de València?

Quin instrument toques?

ACUDIT MUSICAL

Una orquestra professional estava plena de problemes laborals i sindicals. Molts músics faltaven als assatjos. De fet tots els músics n'havien perdut molts, excepte l'oboè.

Finalment, al darrer assaig, el director va agrair-li la seua especial dedicació.

Ell, amb molta humilitat, li respongué:

- "Mestre, és el mínim que podia fer... ja que no vindré al concert"

QUI L'ENCERTA L'ENDEVINA: "Barbes i música"

Resulta curiós que la música té "barbes i barbers" molt il·lustres.

Sabries de la relació que posem enllaçar les parelles més adients?

Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street (Sweeney Todd: El barber diabòlic del carrer Fleet)	Gioachino Rossini
Il barbiere di Siviglia (El barber de Sevilla)	Matilde Salvador
El barberillo de Lavapiés	Stephen Sondheim
La filla del Rei Barbut	Francisco Asenjo Barbieri

Sol·lucions al Piccolo Divertimento 27. Busca les set diferències! Arterisc inferior esquerra. Llàgrima superior del músic de l'esquerra. Pel del músic de l'esquerra. Canvi de lluna per sol damunt del músic central. S de resonància del llaud del músic central. Canvi de l'any de la realització de l'obra al costat del nom de l'autor. Clau del instrument de vent del músic de la dreta. Escacs musicals: El Triomf de Tirant (Armando Blanquer).

PRIMERA VEGADA. PRIMERA SECCIÓ. PRIMERA

per María Montes Payá

La Unió Musical L'Horta de Sant Marcel·lí és una festa quan es comença a escriure aquest article en la vesprada del **14 de maig de 2011**, dia de la participació de la Banda al Certamen de la Diputació. Al local social de La Unió, tot són expressions de felicitat: el mestre, Miguel Morellà; el "presí", Miguel Hernández; el director de l'escola de música i de la banda juvenil i music, Juan Carlos López Luján; membres de la directiva; socis; etc., riuen i parlen entre ells, es feliciten, envoltats pel soroll atronador de la xaranga d'un grup de joves músics. Amb copes de xampany a les mans, tots celebren el resultat obtingut al Certamen: **HEM GUANYAT EL PRIMER PREMI!**

Però, anem per parts. La UMH ja havia aconseguit l'èxit quan es presentaren a la 3ª secció i a la segona. Enguany, Miguel Morellà, veia els músics preparats, amb un alt nivell, per a poder optar a un bon resultat en la 1ª secció, i, al proposar-los-ho als músics, ells acceptaren amb il·lusió. I es posaren a la feina. El·legiren, com a obra de lliure elecció, una peça de difícil execució, digna per a competir en una **Primera Secció**, *Apocalypse*, de **Derek Bourgeois**. L'assajaren a consciència, i aconseguiren traure-li la complexa sonoritat que aquesta obra conté. De la mateixa manera, es van aplicar a fons a l'estudi de l'obra obligada, *La Font Roja*, de **Luis Blanes Arqués**. Així, arribà el gran dia assenyalat per a la competició al Palau de la Música de València, i, a les 11 del matí, la nostra Banda obrí

Assaig general la nit anterior al Concert de primera secció. Foto: Tomás Sánchez

PRIMER PREMI

el Certamen. El *pasdoble Mari Ángeles González*, de **Rafael Talens Pelló**, omplí de gràcia i fluïdesa sonora l'aire de la **Sala José Iturbi**. A continuació, *La Font Roja*, fou interpretada amb tal sensibilitat i riquesa de matisos que aconseguí despertar l'emotivitat del públic. Finalitzaren la seua actuació amb *Apocalypse*, fent una gran interpretació, plena de mestria, que el públic agrai amb entusiastes aplaudiments.

La puntuació del jurat per a la UMH fou de 337.5 punts. Cal dir que un primer premi requereix un mínim de 320 punts, així que, **havien aconseguit el Primer Premi!** Per la seua part, la **banda La Artesana de Catarroja**, aconseguí 360 punts, el que els suposà **Primer Premi i Menció d'Honor**. Els felicitem a

ells, i ens felicitem a nosaltres d'haver quedat tan ben situats al costat d'una banda veterana, amb tanta història d'èxits nacionals i internacionals. La nostra jove banda, constituïda en gran part per músics molt joves, té un gran futur. I és que, el repte, el somni, de la UMH, és créixer, afermar-se, com a una gran banda de referència a la ciutat, a la província, a la comunitat. Pas a pas. Sense escatimar esforç, lluitant per fer la millor música. I bé que ho aconsegueix, deixant bocabadat el públic amb els seus sons plens de sensibilitat, de cromatisme, de matisos. És el segell sonor de la UMH/de Morellà. Sonoritat que tots gaudim, admirem i aplaudim. Enhorabona a tots. Disfrutem de l'èxit.

Presentem a continuació les impressions de part de la nostra gent sobre el Certamen. En les seues paraules podem reconèixer moltes de les nostres pròpies opinions sobre l'excel·lent interpretació de la Banda de la UMH, valorada pel Jurat amb un Primer Premi. Junt a les consideracions del President de la UMH, Miguel Hernández, i la del Director de la Banda, Miguel Morellà, ens transmeten les seues opinions, un representant del públic, Carlos Moukarzel; el músic i Director de l'Escola de la Unió, Juan Carlos López Luján; i Conxa Bermell, com a membre de la Junta Directiva.

UN NOU ÈXIT DE LA NOSTRA BANDA

per Miguel Hernández, President de la UMH

La Junta Directiva de la Unió va prendre la decisió de presentar-se a la **Primera Secció del Certamen de la Diputació** d'enguany quan va veure que la Banda estava en un bon moment, que hi havia plantilla i ganes, i que havien passat ja cinc anys des que vam obtenir el Primer Premi i Menció d'Honor de la Segona Secció de la Comunitat. Ho vam plantejar al mestre, **Miquel Morellà**, i li va semblar perfecte, ja que ell sempre està disposat a assumir reptes. Així que, el següent pas era plantejar-los-ho als músics, cosa que vam fer en un assaig. Llevat d'alguns músics que, per circumstàncies, tenen per norma no participar, o d'alguns altres que van dir que no podien pels seus estudis, la immensa majoria va dir que sí, encara que sabien que l'exigència era molt més forta que la normal. I és que la vivència de la preparació d'un Certamen és bona per als músics, perquè potencia la relació entre ells, puja el seu nivell personal com a músics al dedicar més temps i esforç a l'estudi, i, sobretot, per l'experiència en la consecució d'un èxit i l'alegria per la sensació d'haver fet bé les coses.

Personalment, és un orgull, una sensació molt bonica, veure on ha arribat la Banda després de 30 anys, el que ha aconseguit, gràcies a la cantera de l'escola de música. Vull deixar constància ací del meu agraïment al mestre i a tots els músics, als que pujaren a l'escenari, i també als que no van poder fer-ho per la limitació del nombre de músics, però que van donar suport als seus companys, assistint als assaigs i als concerts preparatoris. Aquest Primer Premi –de la Primera Secció!– de la Diputació de València suposa una satisfacció plena per a la nostra Banda, tant pel trofeu en si mateix com per la projecció de futur que comporta, ja que **ens demostra que podem assumir reptes molt més importants.**

Per últim, vull que se sàpiga que vam rebre una gran quantitat de felicitacions, per part del públic en general i pels professionals d'altres bandes i formacions, per l'excel·lent interpretació dels nostres músics. Especialment ens omplia el cor de felicitat, comentaris espontanis fets per professionals de la música, com: "No em podia jo imaginar que eixa banda sonara així", o "Xe, com toquen aquests nanos!", o "Soneu com una orquestra". Però –sempre hi ha un però!– encara no ens ha arribat el "Saluda" amb les felicitacions de les nostres institucions, Conselleria de Cultura i, sobre tot, l'Ajuntament de València. Esperem que no tarden en enviar-les, ja que, al cap i a la fi, som una banda de la ciutat i estem fent un gran esforç en contribuir a la bona salut cultural i musical del nostre benvolgut cap i casal.

Recollida del Primer Premi i la placa commemorativa l'endemà del concert.
Foto: Tomás Sánchez

QUÈ ÉS UN CERTÀMEN?

per Miquel Morellá Asins, Director de la Banda de la UMH

Fa molts anys em van ensenyar "el que és música". La pregunta era: "Què és música?", i la resposta: "Música és l'art de combinar els sons amb el temps".

Ara la pregunta és: "Què és un certamen?", i la resposta: "Un certamen és l'art de combinar els sons amb el temps".

"Combinar els sons" dels diferents instruments, diferents models, diferents músics..., i que tots s'unisquen en una sola idea, en una sola voluntat, en una sola afinació, sense pensar en les possibilitats tècniques del músic de 13 o 17 anys, sense tindre en compte els problemes personals de l'altre músic (més major) que no sap si a la setmana pròxima tindrà hores lliures per a poder assistir als assajos, perquè possiblement el seu treball li ho impedisca.

Combinar els sons amb eixe instrument que altres amics (coneguts) ens van prestar o prestaran perquè no els tenim en la nostra banda. Eixos instruments que tenen un valor econòmic alt i dels que la Unió es responsabilitza per mitjà d'un escrit.

"Combinar amb el temps". Efectivament, cal combinar amb el temps. Millor diria: "Cal aliar-se amb el temps". Cal combinar amb el temps del sol, amb el de l'aire, amb el de la llum, amb el de l'aigua (pluja). Hem de combinar amb el temps que moltíssims dels nostres músics han que "robar" als estudis principals (secundària, instituts, universitat...), perquè no oblidem que la música encara és una segonassa. Hem de combinar el nostre temps per a poder anar a "espigar" els nostres rivals. Amb tot açò, i molts altres elements (perquè en queden molts més), és amb el que ens trobem a l'hora de preparar el certamen.

Però, tot i això, hem participat en el XXXV Certamen de Bandes de la Diputació, i hem aconseguit el Primer Premi amb 337'5 punts. Un Primer Premi de Primera Secció, amb la nostra jove banda, de tan sols 30 anys de vida, i després de només quatre anys d'aconseguir la Menció d'Honor en Segona Secció.

Un Primer Premi pel qual ens ha felicitat el jurat del certamen; un Primer Premi que ens l'hem guanyat en contra de tot pronòstic, perquè, no ho oblidem, som una "banda de barri".

Però, quines agalles teniu! Sou l'enveja de molta gent perquè

la camaraderia, la il·lusió, el coratge, els "cordons" que heu demostrat tots (des dels no participants fins als solistes), ha causat enveja i admiració, tant a la gent que a penes sap de música com als professionals que han tingut a bé vindre a escoltar-nos.

Vull dir públicament que estic molt agraït per l'amor que em demostreu. Sabeu que el sentiment és mutu (encara que a vegades parega que no).

I, per a finalitzar, he de dir-vos que en tots els anys com a músic i com a director, és la primera vegada que el President de la Unió, amb tota la seua Junta Directiva, fa acte de presència en el primer assaig després del certamen per a felicitar els seus músics i al seu director per haver aconseguit eixe Primer Premi. És el més emocionant que he viscut de tot el certamen. Enhorabona i gràcies.

Seguiu així. Sou uns monstres!

Foto: Tomás Sánchez

ALGUNS SENTI-PENSAMENTS

per Carlos Moukarzel, representant del públic

Em va emocionar intensament l'actuació de la nostra banda el dia del Certamen. Els vaig veure i escoltar des de la primera fila, en la part lateral del Palau. La interpretació que van fer de les obres em va parèixer no sols excel·lent, sinó que em va arribar profundament. Als músics els vaig percebre molt concentrats en els seus papers, en el treball dels seus companys i en la labor del director que els va guiar amb una expressivitat contagiosa.

L'actuació de la nostra banda en el Certamen la podem analitzar de dos maneres: per una part, des del punt de la competició amb la banda de Catarroja i/o, per l'altra, pel seu desenvolupament i evolució. Des del punt de vista de la competició, tot i que a mi em va arribar i em va agradar més la nostra banda, el jurat i altres entesos van opinar que sent molt bona la nostra, l'altra va ser millor.

No obstant això, és interessant destacar que la diferència de puntuació entre l'una i l'altra banda, va ser molt més reduïda que la diferència de trajectòria i experiència musical que tenen els integrants de l'una i l'altra agrupació.

És interessant citar que en la banda de Catarroja hi havia uns 24 músics professionals i que en la nostra, a més de

tindre molt pocs professionals, teníem tocant 56 músics d'entre 13 i 22 anys. Quina meravella i quin potencial. Tant de bo seguisquen en la música.

Des del punt de vista del desenvolupament de la nostra banda, crec que podem estar feliços, perquè en la seua primera participació en un certamen de Primera Secció ha sigut reconeguda la seua qualitat tant pel jurat com per molts entesos tant de fora com de dins de la nostra UMLH.

Aquest resultat, amb un Primer Premi ens assenyala que hem estat molt bé i al mateix temps que la nostra jove banda deu i pot seguir superant-se. Per a això posseeix un enorme capital humà i una xarxa d'afectes i cooperació en la banda i en la Unió, que possibilitarà el seu creixement i que gaudezca d'un bon ambient, com es va evidenciar una vegada més en les celebracions post certamen.

Finalment, a més de reconèixer la gran labor del director i dels músics participants, vull expressar la meua opinió que això ha sigut possible també, per la disposició dels altres músics de la banda, pel suport de familiars i per la tasca dels membres de la Junta, de la nostra Escola i de diversos socis i amics d'aquesta meravellosa família que és la Unió Musical l'Horta.

18

LA FORÇA D'UN COL·LECTIU

per Conxa Bermell, membre de la Junta Directiva de la UMH

La directiva està molt orgullosa dels nostres músics, que són els millors, com a músics i com a persones. Sempre donen més del que se'ls demana, i, inclús, del que s'espera d'ells. Són més que una banda; són un club amb molt de cor. La UMH existeix perquè hi ha músics, i si ells fan l'esforç, la directiva ha de estar ahí, esforçant-se també per procurar que no els falte de res. La il·lusió que depositen en la Banda és apassionant; i, per a tots, músics i directiva, veure nàixer una obra també és apassionant.

La preparació del concert per al certamen va ser molt estressant, a més d'haver de fer-ho en un poliesportiu, amb la mala sonoritat que té. **El mèrit que tenen els nostres músics és extraordinari:** presentar-se per primera vegada a la primera

secció del certamen, i guanyar un primer premi! Això no ho poden dir bandes econòmicament més afavorides! En el concert em vaig sentir molt implicada emocionalment. Estar en un col·lectiu cultural tan viu, m'ompli de força i em fa feliç.

El dia sencer va ser de celebració. Es van implicar tots: pares, directiva, veïns, i, per damunt de tots, els músics. Després de dinar al local, anàrem passejant pel barri fent xaranga, i, com no!, acabàrem davant del teatre La Rambleta, tocant, cantant, i ensomniant que puguem gaudir prompte de l'auditori. Uh, Oh, Unió!, Uh, Oh, Unió!

REFLEXIONS AL VOLTANT

per Juan Carlos López Luján, músic i Director de la Escola de Música de la UMH

Des que vam posar per primera vegada en el faristol *La Font Roja* i *Apocalypse*, fins que les vam escoltar en el Palau, i especialment tot el que ha succeït després, m'han demanat que faça una valoració des del punt de vista d'aquest músic que assisteix als assajos quan les seues tasques li ho permeten, i que ha viscut el dia a dia de la preparació del certamen. Una valoració del que ha significat aquest certamen de bandes per a nosaltres, els músics.

És difícil parlar per boca de tots, i tampoc em considere portaveu de ningú, per tant seguisc avant amb una valoració particular, com la d'un més dels que formem part de la Banda. Vos diré que són moltes les reflexions i conclusions sobre el certamen que ni l'espai en la revista ni el temps de què dispose em va a permetre transmetre-vos.

La primera cosa que pense és que sense uns objectius marcats no hi ha treball i, sense una meta, la carrera no té molt de sentit. Sens dubte, un certamen de bandes és un gran objectiu que comporta aspectes positius i, com no, també negatius. Aquest certamen ha servit per a estretir llaços entre nosaltres i també per a acostar al grup de músics a tota la gent que col·labora amb la banda, pares, mares, junta directiva, etc.

És una llàstima que moltes i molts músics habituals no hagen pogut participar en el certamen per assumptes particulars, que evidentment no entraré a valorar, i lamentablement altres no hagen pogut participar perquè tampoc hi havia lloc per a tots. Les finals són a un partit només i no poden jugar tots, però tots formem part de l'equip, i tots el que han volgut han tingut a la seua disposició els assajos per a aprendre i millorar com a músics, tot i que jugarà o no la final. Han sigut moltes hores de treball, i, personalment, agraïsc infinitament l'esforç de les meues companyes i companys, però heu de saber tots que eixes hores han donat el seu fruit, senzillament perquè hem crescut com a músics en tots els aspectes.

Per a tot el que estiga llegint estes paraules vull que sàpia que cada un de nosaltres hem millorat musicalment, i vos conte només algunes de les coses que hem fet sense donar-nos compte. Hem desenrotllat la nostra sensibilitat musical, millorant en l'ocupació de la música com a mitjà d'expressió. Hem après a valorar el silenci com a element indispensable en aquest joc per a desenvolupar la concentració i poder obtindre millors resultats, facilitant el treball en grup. Continuem aprenent a escoltar altres veus i a descobrir quin sentit té cadascuna de les notes que fem amb relació a les que fan els

altres. La interpretació en públic, i molt més en aquest tipus de concert, ens fa tindre més seguretat en nosaltres mateixos, i mil coses més que vos diria.

En definitiva, personalment estic feliç perquè **la idea inicial de la Unió Musical l'Horta, la seua filosofia, avança cada vegada amb més força, i està cada dia més consolidada. Una filosofia que es basa a transmetre cultura, gaudir-ne i que la música com a mitjà d'expressió cultural siga el motiu perquè aquesta família continue creixent.**

Gràcies músics, gràcies Junta Directiva i, evidentment, gràcies Miguel Morella, perquè són més de vint anys de Mestre, i continuem aprenent assaig després d'assaig. Ja sabeu: continuem tenint classes de música al màxim nivell gratuïtament tots els dilluns i dimecres a la nit.

"La coordinació és indispensable per a assolir els objectius proposats. Ningú és un bon professional aïlladament sense tindre en compte als altres. Un cirurgià pot saber molt, pot fer excel·lentment la seua tasca, però l'operació eixirà malament si no es coordina amb l'anestesiista i amb la infermera. Inclús amb el personal de neteja."

Miguel A. Santos Guerra, Les frontisses del sistema

<http://blogs.opinionmalaga.com/eladarve/2005/11/19/las-bisagras-del-sistema/>

BANGALY KEÏTA, MUIXERANQUER

per Josep Francesc Blai Duart

Les muixerangues són festa i cultura i país. A través de la nostra colla, gent nouvinguda va coneixent el nostre poble, els nostres costums, i va fent-se de la terra. És el cas dels amics **Bangaly Keïta** (Guinea) i Fassiriman Django. Recorde aquell primerencontre quan vaig anar al pis d'acollida de **Caritas a la Malva-rosa** i parlarem de la **Muixeranga de València**. Em sobtà l'interès que manifestaren dos d'aquells quatre xicons. Als poc dies ja estaven participant, fent pinya en l'actuació de la Muixeranga de València a la Tabalà de Santa Llúcia.

El que ve a continuació començà com una conversa entre companys mentre preparàvem una actuació. Em van colpir les paraules de Bangaly i li vaig demanar de transformar-ho en una xicoteta entrevista. Ací la teniu.

Amic Bangaly, abans d'aquella conversa a la Malva-rosa, coneixies o sabies alguna cosa de les muixerangues?

Abans de parlar amb tu, sí que havia vist la muixeranga a la tele, però ja ací a Espanya. Vaig arribar a Canàries en agost de 2008, d'allí a Madrid, Burgos i finalment a València. Jo havia vist a la TV el que fan a Barcelona (Catalunya): els castells. Quan ho vaig veure pensava que això no se podia fer, que era impossible, em semblava com un muntatge. Em pareixia molt difícil!

I ara que ja coneixes la muixeranga trobes diferències?

A Catalunya les torres són més altes, les colles més grans i quan jo mirava en la TV3 hi havia molt de públic.

Quan et presentí la muixeranga i et vaig convidar a vindre, què pensares, com t'ho imaginaves?

Quan em convidà i em presentà la muixeranga, vaig pensar: vaig a col·laborar amb els valencians i a aprendre una altra cultura.

Per què penses que és important estar i participar en la Muixeranga de València?

És important per a mi participar en la Muixeranga de València per moltes coses. Primer perquè sóc un estranger que viu fora de la seua família, i viu en un país on mai havia viscut. El millor per a mi és associar-me a les persones d'este país, sobretot als ciutadans. Quan tu arribes d'un altre país et trobes molt sol, molt a soletes. Hauràs d'acostar-te a la gent d'ací.

Què és el que més t'agrada de la Muixeranga de València?

El que m'agrada són les figures que féu, tan boniques. Les torres humanes, és increïble. I la mateixa gent, són molt simpàtics i amables. La muixeranga em dóna a conèixer moltes coses i la possibilitat de conèixer gent

Què creus que pots aportar tu?

Jo voldria tornar a la gent la mateixa amabilitat, alegria i simpatia que jo rep.

Gràcies, Bangaly, per les teues respostes. Crec que puc dir en nom de tots que ja són realitat els teus desitjos, ens ha arribat la teua alegria i simpatia.

Moltes gràcies, i ho sent molt per no parlar millor.

Gràcies a tu. No hi ha cap problema. Ja veig que comences a dir coses en valencià. Al curs que ve t'incorpores al programa de Voluntariat pel Valencià i fem parella lingüística.

D'acord!

PRESENTACIÓ AL CLUB DIARIO LEVANTE

per Samuel Banyuls, Vicepresident de la Muixeranga de València

stem d'enhorabona, amics i amigues de la muixeranga! El passat **1 d'abril** va fer la seua presentació social la **Muixeranga de València** a les instal·lacions del **Club Diario Levante**. Es tractava d'un esdeveniment que nosaltres, els muixerangers del cap i casal, així com els nostres seguidors més fidels, desitjàvem que fóra realitat des de ja feia temps, sobretot pel que suposava com a transcendent pas endavant en el refermament de la nostra activitat.

L'acte, que va comptar amb la presència d'un públic encuriós i atent, començà amb la realització per part de la colla muixeranguera d'algunes figures habituals al seu repertori, com ara l'alcoianet o la sènia. Els encarregats de l'acompanyament musical van ser, com ho han sigut des dels inicis de la Muixeranga de València, els nostres benvolguts dolçainers i tabaleters de **L'Estrela Roja de Benimaclet**. Finalitzat aquest aperitiu sensorial i emocional, calia donar pas

a la presentació pròpiament dita, coordinada amb soltura pel mateix **president de la Muixeranga de València, Paco Blai**.

A la cerimònia hi participaren els "avis savis", representats pel **president de la Nova Muixeranga d'Algemesí, Raül Sanxis**. Ningú com ell per il·lustrar sobre els orígens i l'evolució d'una manifestació cultural tan arrelada al nostre país com ho és el fet muixeranger, amb els matisos d'espai i temps que cal fer. El punt de partida utilitzat per Raül no podia ser més suggerent: *"Diu la mitologia que al Mont Olimp hi eren els déus, i que els muixerangers eren semidéus que volien ésser déus, sempre muntant i pujant per arribar a dalt. Els déus, enutjats, van enviar els muixerangers a l'infern."* És per això que, al ball propi de la muixeranga, els participants porten grans torxes i es belluguen d'un lloc a un altre com si s'arrossegaren entre les flames de l'infern. Amb el temps i diverses influències, aquest espectacle esdevingué en la majoria de casos en la construcció de torres humanes sense cap dansa, mentre que a

Catalunya, importat com a "Ball de Valencians", donà lloc als coneguts "Castells", declarats Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat per la UNESCO.

A banda dels "avis savis", a l'acte també hi van ser presents els padrins, personificats en **Agustí Machí, president de la colla Els Negrets de L'Alcúdia**. Varen ser ells els que van tutelar i instruir la Muixeranga de València durant les seues primeres passes titubejants. Agustí va esbossar una breu història d'Els Negrets, amb interessants comentaris i dades tècniques que ajuden a comprendre millor no sols la consolidació de la seua colla, sinó de la muixeranga en termes més amplis. No va deixar de denunciar, però, la indiferència, excepte en molt comptades ocasions, que pateixen les muixerangues a la televisió autonòmica així com als grans esdeveniments del País Valencià, ni la mancança d'importants ajudes per contribuir al recolzament d'aquest fet cultural.

Tampoc no podien faltar, òbviament, els pares de la criatura: l'**Entitat Promotora de Muixerangues**, representada per **Salva Vila**, qui va fer un repàs impregnat de sensibilitat dels últims trenta anys quant a la promoció, la major o menor il·lusió, els entrebancs sorgits, l'esforç i els resultats d'eixe desig de retrobar-nos i gaudir fent muixerangues.

Al remat, Paco Blai, sota el lema "Guanyem la ciutat: cronologia d'un èxit", va reconèixer que a la gènesi de la Muixeranga de València confluïren tres elements fonamentals:

D'una banda, el grup de gent entusiasta constituïda com a EPM (Entitat Promotora de Muixerangues), que donà una empenta decisiva al projecte. Per un altre costat, l'aportació

de les entitats, associacions, col·lectius i persones dels barris de Benimaclet i Sant Marcel·lí. I finalment, l'anomenat **Cicle Cultural al voltant de la Dolçaina**, constituït com a fenomen global, sociocultural i dinàmicofestiu, una de les finalitats del qual és donar a conèixer la nostra cultura popular.

Un breu recorregut per la curta però intensa història de la Muixeranga de València ens fa retrocedir als mesos d'octubre i novembre de 2006, quan començà la seua caminada, amb un any de "transició" (2007), un d'arrelament, el 2008, amb especial incidència a les festes populars de Sant Marcel·lí i un de consolidació, 2009, any d'elaboració dels Estatuts i de signatura de l'Acta Fundacional. Al 2010, entre altres, dos fets transcendentals: inscripció al registre d'entitats de la Generalitat Valenciana i actuació a Piera (L'Anoia).

A la cloenda, una mena de declaració d'intencions: *"Som una associació cultural i volem teixir i mantindre els lligams entre tradició i modernitat. Volem promoure les senyes d'identitat i cultura del poble valencià i fer-ho en el nostre idioma. Però sobretot, volem fer festa aportant el que sabem i ens agrada, es a dir, fent muixerangues"*. Ara ja no poden dir que no ens coneixen...

Salva Vila (EPM), Paco Blai (MV), Agustí Machí (Els Negrets de l'Alcúdia) i Raül Sanxis (la Nova Muixeranga d'Algemesi).
Foto: Tomás Sánchez

ARQUITECTURA I MÚSICA. LE CORBUSIER

per Manuel Ibarra (arquitecte)

Iannis Xenakis, d'origen romanès i ascendència grega, va arribar a París en 1947 fugint d'una condemna de mort per part del govern grec pel seu activisme polític, després de participar en la resistència d'aquest país durant la segona guerra mundial i la posterior guerra civil. Un any abans havia completat els seus estudis d'enginyeria i arquitectura.

En 1948 aconseguí un treball com a calculista en l'estudi de **Le Corbusier** i comença una de les col·laboracions paradigmàtiques en la història de l'arquitectura i la música.

Aquest arquitecte havia creat prèviament el Modulor, un sistema antropomètric proporcional de reminiscències clàssiques, concretament del cànon grec, i basat en les sèries de Fibonacci. No podem oblidar que per als pitagòrics són els números els principals generadors del món i la causa que aquest siga captat per la intel·ligència de manera que es pugui determinar la seua raó i proporció. Tant el temps com l'espai comparteixen una essència matemàtica on resideixen els conceptes d'orde i harmonia.

La tangència de la música i de l'arquitectura es troba per fi conscientment manifestada en una partitura musical de Xenakis, *Metàstasi*, composta en 1953 aplicant les combinacions harmòniques de la sèrie roja del Modulor en superfícies reglades en forma de glissandos (efecte sonor consistent a passar ràpidament d'un so a un altre fent sentir tots els sons intermedis possibles segons la característica de l'instrument) continuus.

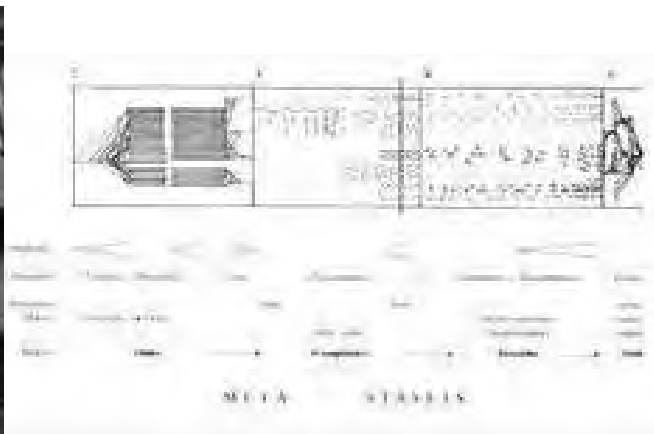
<http://www.youtube.com/watch?v=SZazYFchLRI> (*Metàstasi*)

<http://www.youtube.com/watch?v=97ru68oJ9P4> (*meta HP*)

<http://www.youtube.com/watch?v=sWdQBblecOM> (*pithoprakta*)

Però l'equació també va funcionar en sentit invers. Xenakis va col·laborar des d'un principi en el projecte d'obres importants de l'estudi de Le Corbusier. Destaca el seu paper en el disseny del convent de La Tourette, en el que treballa entre 1954 i 1957, emprant el Modulor per a la composició de la façana. La seua idea és obtenir una progressió de rectangles de diferents amplades, situats en files i amb canvis de densitats i intervals per a donar una aparença asimètrica. D'aquesta manera va obtenir una façana els elements abstractes de la qual eren la línia recta i la seua repetició i l'oscil·lació rítmica entre verticalitat i horitzontalitat. Les zones més vinculades a la vida comunitària del monestir, és a dir, la sala capitular, el refectori i els corredors que porten a l'església, posseeixen vitrines de sòl a sostre dividides per mainells de formigó irregularment espaiats anomenats ondulatoris. Entre alguns dels travessers s'insereixen fulls axiformes verticals de ventilació anomenats aérateurs.

El resultat va agradar tant a Le Corbusier que va denominar a aquesta construcció "el convent de Xenakis"; i va demanar a aquest que, per al segon llibre del Modulor, escriguera sobre l'aplicació d'aquest sistema en aquest edifici i en *Metàstasi*.

I XENAKIS

Le Corbusier va rebre l'encàrrec de fer el pavelló Philips per a l'Exposició Universal de Brussel·les en 1958. Va declarar que no pensava a construir un edifici sinó un poema electrònic; no obstant això, li va encarregar el treball a Xenakis, que –després d'haver compostat *Metàstasi* i *Pithoprakta*– va intentar portar a l'arquitectura la idea de les parets lliscants de glissandos, i per a això va experimentar amb seccions còniques que tenien com a característica el treball sobre superfícies deformades engendrades per línies rectes, sent la propietat més destacable l'estabilitat i la distribució de pesos.

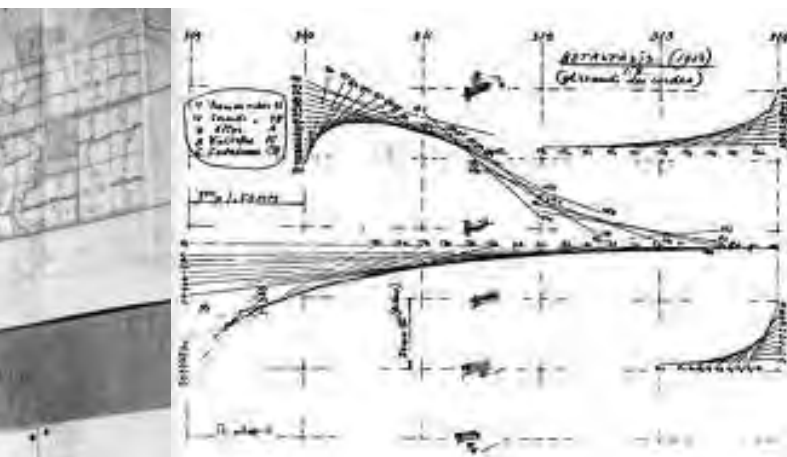
Aquesta construcció suposa una primera etapa en el que Xenakis ha considerat com la síntesi artística del so, la llum, l'arquitectura i del gest electrònic. En ella es poden veure, des del punt de vista arquitectònic, les línies disposades de forma contínua fluïnt de la forma lineal de l'edifici i reflectides en els glissandos convergents i divergents de la música.

El pavelló contenia en el seu interior el *Poème Électronique*, una obra realitzada per Le Corbusier i Xenakis (redacció del projecte) i Edgar Varèse (música). La instal·lació és una mescla de colors, llums, sons, veus, imatges i música electroacústica. Com va dir el propi Le Corbusier "el Poema Electrònic pretén mostrar, en el si d'un tumult angoixós, a la nostra civilització en el seu camí cap a la conquesta dels temps moderns".

<http://www.ubu.com/film/varese.html> (*Poème Électronique*)

http://www.youtube.com/watch?v=QBQsym_G82Q (*virtual electronic poem project documentary*)

<http://www.edu.vrmmp.it/vep/> (*VEP project website*)

AQUELL CARRERÓ

per Jesús García Lorenzo

Una llum blanca al mateix temps que atraient, em va il·luminar. Em cridava. Amb pas curt i previngut, lleuger i decidit després, em vaig dirigir cap a ella.

Sempre vaig imaginar les portes del cel grans, majestoses, de fusta noble i amb grans picaportes, rodejades d'un indefinit i difús mar de núvols blancs, esponjoses, i de caramel.

No obstant això no va haver-hi portes, ni picaportes, ni tan sols núvols de caramel, però sí un àngel amb barba a mig créixer darrere d'una taula, on un ordinador ocupava tot el seu espai. Les parets, quasi inexistent i al mateix temps presencials, difuminaven un blau que canviava en tots els seus tons. El sòl ferm davall els meus peus, el sostre descobert com en un dia clar d'estiu.

La seua cara de sorpresa em va cridar l'atenció. Li va donar un colpet a la pantalla, suau, com només ho pot donar un ser alat, i sense canviar la seua expressió em va dir: "Vosté no hauria d'estar ací".

La seua veu era dolça, sensual i quasi cantadora.

—No em diga que he d'anar...? —Vaig apuntar, amb por, cap avall.

—No sé, vaig a esbrinar-ho.

—Llavors...?

—Espere allí.

Me'n vaig tornar en la direcció indicada i la vaig veure. No la porta del cel, clar està, però sí una un poc més xicoteta. S'obria lentament, resistint-se a mostrar l'altre costat. La vaig creuar.

Vaig trobar un carreró digne dels anys quaranta. Vaig imaginar que en qualsevol moment apareixeria un gàngster d'aquells de trage ajustat, barret amb cinta ampla i sabates de xarol. Però estava en el cell, o almenys no en l'infern, i un personatge així estava fora de lloc allí.

Del fons eixia una música coneguda. Quin ritme, era boníssim! Vaig accelerar el pas, i vaig comprovar nerviós que tenia davant meu cinc grans músics. Gene Krupa a la bateria, Louis Armstrong amb la trompeta, Dexter Gordon al saxo tenor, Benny Goodman realitzant meravelles amb el clarinet, i Glenn Miller amb el seu trombó.

Els meus peus es van deixar portar pels compassos del swing, jazz i blues. Vaig sentir les vibracions de cada instrument invadint el meu cos. Vaig pensar que faltava un piano, i llavors el vaig veure.

Duke Ellington amb el seu esmòquing negre assegut al piano tocant les notes del tema "Perdut".

A un gest d'Armstrong es va fer el silenci. Vaig quedar paralytitzat quan el gran Louis, amb la seua veu característica, em va preguntar.

—Toques algun instrument?

—El clarinet.

—Benny, deixa-li'l, veurem de què és capaç.

De sobte vaig sostindre en les meues mans el famós clarinet de Benny Goodman. Els dits em van tremolar i la meua boca es va assecar. Amb aquelles condicions nefastes per a tocar, vaig iniciar les primeres notes de "Stompin' At The Savoy".

Vaig sentir el seu acompanyament. Estava tocant amb ells! Era un més! Goodman em va donar la seua aprovació amb el polze. Les notes fluïen màgiques, sense pensar. Em trobava entre els grans.

En un instant tot va desaparèixer. En les meues mans ja no hi havia res, i decebut vaig tornar a trobar-me davant de l'àngel barbut amb veu vellutada.

—Efectivament ha sigut un error. Per tant anem a tornar-lo.

Abans de poder pensar, em vaig trobar en algun lloc d'urgències. Una veu femenina estava cridant-me pel meu nom. En la foscor de la meua ceguera, vaig alçar la mà i li vaig tocar la cara.

—No tens barba?

—Quines coses té! —Va dir la infermera.

Al moment una veu masculina em va informar d'un robatori de què vaig ser víctima, i de com uns músics de carrer em van trobar sagnant.

—No se'n recorda?

—No.

—Doncs, és un miracle que siga viu.

—Si —vaig contestar desil·lusionat.

—Vol que avisem a algú?

Algú? Vivia tot sol, ningú va voler carregar amb un invident. Amics? Em vaig separar dels que confonien amistat amb compassió, i just eixe fatídic dia m'havien acomiadat del treball. Per això, la soledat era la meua amiga i companya. I per què avisar-la si ja estava al meu costat?

Quan ja recuperat vaig eixir de l'hospital, vaig recórrer els carrers amb el meu inseparable bastó, trist i trobant a faltar aquell carreró.

En el meu recorregut no vaig prestar atenció ni a senyals, ni a tràfic fins que al passar per un carreró vaig escoltar música, i era jazz, swing, ritmes trepidants i magistralment interpretats. Un home amb la barba a mig créixer se'm va acostar, i amb veu femenina, em va dir:

—Benvingut.

I els vaig poder veure de nou. Gene Krupa a la bateria, Louis Armstrong amb la trompeta, Dexter Gordon al saxo tenor, Benny Goodman realitzant meravelles amb el clarinet, Glenn Miller amb el seu trombó i el gran Duke Ellington al piano.

Mentrestant, en el carrer, el meu cos jeia davall les rodes d'un autobús.

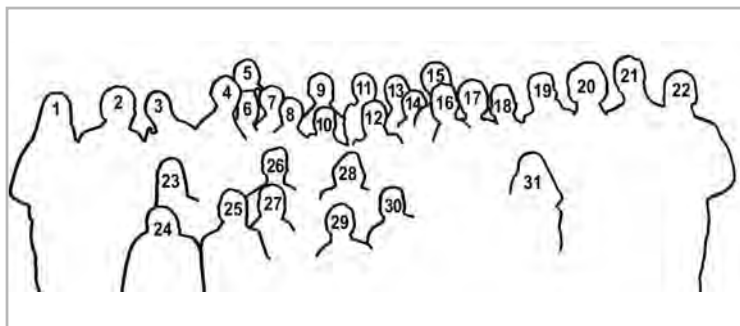
Juan Pechuán Ramírez estarà un any de prova a l'Orquestra Simfònica de Londres, com a oboé solista. Enhorabona!

CALAIXERA

Ja era hora! Ja calia! El 15-M ja ha arribat al barri Sant Marcel·lí. En properes revistes parlarem d'aquest moviment. Ara no podem fer-ho per problemes d'espai. Foto: Tomás Sánchez

Com ja figura en la crònica del recent certamen de Diputació, la *primera* vegada que la banda ha participat en *primera* secció obté el *primer premi*, ara en la contraportada portem la foto del *primer* concert, que es va celebrar el 23 de desembre de 1983, dimecres, a les 10 de la nit, en el Saló Cultural (després anomenat Saló Parroquial). L'uniforme era camisa blanca amb llaç negre, suèter granat i pantaló vaquer. En la primera part es van interpretar els pasdobles *Camino de Rosas*, *Ragón Falez*, *Francisco Bravo* i *Amparito Roca*. En la segona, *Fiesta en la Caleta*, *l'Entrada de la Murta*, *Rapsòdia Valenciana* i per a acabar la *Marxa Mora Ximo*.

1. Celina Lafuente (clarinet).
2. Xedu Roig (flauta).
3. Miguel Giménez (clarinet).
4. Xema Senabre (director).
5. Vicent Bas (trompa).
6. Xavi (requint).
7. Javier Biosca (clarinet).
8. Joan Quiles (clarinet).
9. Paco López (trompeta).
10. Félix Marcos (trompeta).
11. Alejo Pérez (saxofó).
12. Miguel Hernández (trombó).
13. Paco Perales (percussió).
14. José Ribera (percussió).
15. Octavio Soler (flauta).
17. Lola López (flauta).
18. Juan Carlos López (saxofó).
19. Romualdo (Tuba).
21. José Schez. Cantero (tuba).
22. Josep Collado (percussió).
23. Mª José Mongay (clarinete).
24. Rafa Montesinos (clarinete).
25. Enrique Mongay (fliscorn).
27. Fermín Polo (flauta).
28. Assumpta Canals (flauta).
29. Miguel Olmedilla (bombardí).
30. Isabel Solsona (saxofó).
31. Empar Marco (saxofó).

